

VCHÁZENÍ BRÁNOU

CECIL duCILLE

(Duben 1982)

Jak víte, Bůh dal Mojžíšovi obraz stánku. Božím záměrem v tomto kroku bylo znepríjemnit práci každé lidské touze změnit Boží slovo. Ať už se Boží slovo měnilo tak či onak, každý bez výjimky ponechal bez povšimnutí tento obraz, v němž je ukryt obsah celé Bible. Po velmi velmi dlouhou dobu lidé nebyli schopni odhalit jeho skutečný význam, tak dobře byl utajen. Židé jej měli celou dobu před očima, a přestože chodili kolem a obětovali zvířecí oběti, netušili, že v tomto obraze je vysvětlen celý přerod základu Božího života do lidské bytosti.

Bůh stvořil člověka se schopností padnout, to je základní myšlenka. Každý z nás musí čelit tomu, že jsme padli ne proto, že jsme zlí, ale proto, že jsme tak byli stvořeni. Bůh nás stvořil se schopností padnout. Důvodem je to, že kdybychom byli stvořeni tak, že bychom nemohli padnout, neměli bychom možnost činit pokání z čehokoliv špatného, co jsme učinili. Byli bychom jako andělé ve věčném zatracení a nemohli bychom se vrátit, protože bychom dělali zlé věci úmyslně, přestože bychom věděli, co je správné. Svobodně z vlastní vůle bychom bez pokušení a bez nějaké slabosti činili zlé. Jakožto lidé děláme špatné věci, protože jsme slabí a protože jsme pokoušeni. Je to jednoduše proto, že jsme zlí. Rozumíte, co myslím?

První věc je tedy přirozenost člověka. Člověk se v zásadě rodí slabý, stvořený Bohem takovým způsobem, že může padnout. Stejný zákon, který působí pád, můžeme použít k tomu, abychom zvítězili. Toto je jeden z důvodů, proč musíme lidstvu klást za vinu to, v jakém je stavu. Protože Bůh do tohoto světa vložil princip, který přesahuje pouhé zabránění pádu, ale vysvobozuje nás potom, co jsme padli. Jinými slovy, najděme si Jana třetí kapitolu a přečtěme si první tři verše. Pojdme si to vysvětlit.

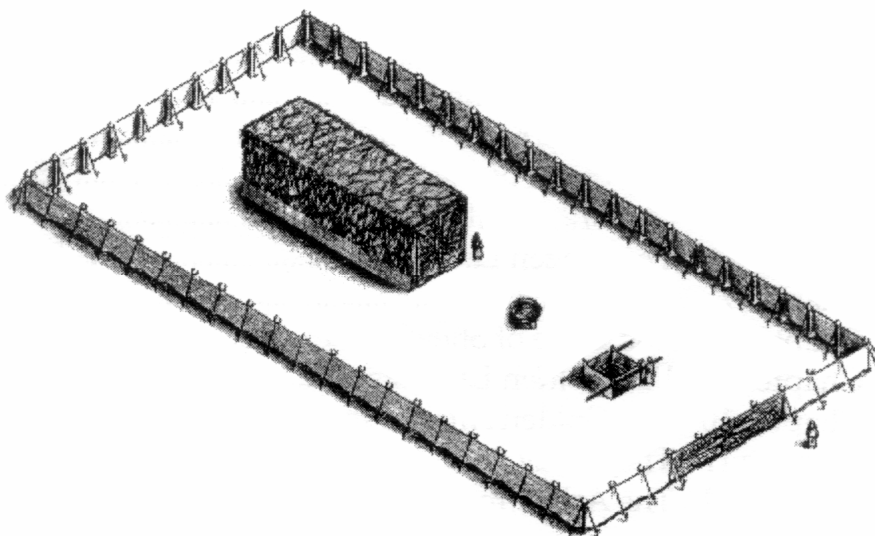
Jan 3,1–3: *„Byl pak člověk z farizeů, jménem Nikodém, kníže Židovské. Ten přišel k Ježíšovi v noci, a řekl jemu: Mistře, víme, že jsi od Boha*

přišel Mistr; nebo žádný nemůže těch divů činiti, kteréž ty činíš, leč by Bůh byl s ním. Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Amen, amen pravím tobě: Nenarodí-li se kdo znovu, nemůž viděti království Božího.“

Tato pasáž nám říká, že lidé, s nimiž se každý den setkáváte, lidé, se kterými pracujete, lidé, s nimiž máte něco do činění a kteří neznají Ježíše Krista jako Spasitele, vás nevidí. Nevidí, kdo jste. Nemohou vám rozumět. Hovoříme o místě v bráně – že nikdo není v církvi, dokud tou bránou neprojde. To je význam toho „*nenarodí-li se kdo znovu, nemůže (ani) vidět*“. Rozumíte?

Znamená to, že když přijde na věci Božího království, jejich chápání je omezené. Oni neví, co je Boží království. Zkuste se jich zeptat na království Spojených států, zeptejte se jich na království Anglické – uvidíte, že jsou připraveni se za ta místa bít. Zeptáte se na libovolné království a budou schopni vám o něm říct různé věci. Když se jich ale zeptáte na království Boží, nebudou vědět, o čem je řeč. Proto máme tolik církví, protože mnohé z těch církví jsou vně Božího království. Jinými slovy, organizace nemůže být v Božím království. V Božím království mohou být pouze jednotlivci. Nemohu tedy říct: Každý, kdo se připojí k této církvi, bude součástí Božího království.

Boží království tedy začíná u brány, proto tam ta brána je. Počet sloupů v bráně má svůj význam, plachta, která bránu zakrývá, má rovněž svůj význam. Nechci tu jít do detailu, hovoříme jenom o vcházení do Božího království a do brány.

Všimněte si, že kolem je oplocení. To vymezuje království. Když má církev kolem sebe plot, duchovně myšleno, znamená to, že mají pravidla a ustanovení a jiné věci, které říkají: Jsme taková a taková církev.

Zeptáte se mě: „Může tedy být církev v království?“

Jistě! Upřesněme to však – většina členů církve může být v království. Proč? Jde o vstup. Předpokládejme, že pro vstup do brány by platily stejné požadavky jako pro vstup do vašeho domova. Mohlo by se tak stát, že u vás doma bude Boží království? Jinými slovy byste nemohli vejít domů, pokud byste nebyli spaseni, nepřijali Ježíše Krista jako svého Spasitele – každý v tom domě by byl spasen. Přesto by vás jednoho dne někdo podvedl a řekl by: „Přijal jsem Ježíše, prošel jsem,“ a nepoznali byste rozdíl. Jediný jistý vstup do církve je skrze spasení, „musíte“.

Chci, abyste si něčeho všimli. Abyste si všimli, co se tu píše.

Jan 3,3: *„Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Amen, amen pravím tobě: Nenarodí-li se kdo znovu, nemůž viděti království Božího.“*

Vidíte, ani se tu nepíše „vstoupit“, píše se tu „vidět“. Lidé vně tomu nerozumí. Proto vaše vztahy s lidmi, kteří jsou mimo Boží království, musí stát na jiném základě než vaše vztahy s lidmi, kteří jsou v Království. Musíte v tom rozlišovat, zejména, když se jim snažíte přiblížit Boha, přivést je k poznání Boha. I ve svém chování k nim, které je odrazem Božím. Tím vším bychom je měli přivádět do Království. Pokud je něco ve vašem chování či mluvení vůči člověku, který je vně Božího království, co by jej mohlo od Božího království vzdálit, pak je to proti Bohu. Slyšíte?

Nezáleží na tom, co vám ten člověk udělal. Je svobodný. Může vám něco udělat a činit pokání a jít rovnou do nebe. Věděli jste to? Ano, je to tak.

Víte, kdysi jsem jednal tak, že jsem lidem vstoupil do cesty a dopustil jsem, aby mi něco provedli. Řekl jsem: „Však On se o tebe Bůh postará.“ Takový jsem měl postoj, myslel jsem si, že mám velikou moc a ta jim dá za vyučenou. Samozřejmě, že ti lidé byli pozraňovaní. To však není moje povolání na světě, abych zraňoval, tloukl lidi železným prutem své autority nebo je srážel na zem duchovní mocí. Mým povoláním je, abych je zachránil, abych jim sloužil spasením. Když tedy vidíte, že se vám někdo chystá ublížit, jděte mu z cesty. Rozumíte, co myslím? To je

správný postoj. Kvůli němu uhnete stranou, aby s ním Bůh nemusel jednou řešit, že ublížil Božímu dítěti.

Mluvíme tedy o vcházení do Království. Jaké jsou požadavky? Musíte se znovu narodit.

Slyším některé říkat: „Všichni tady jsme Boží děti.“

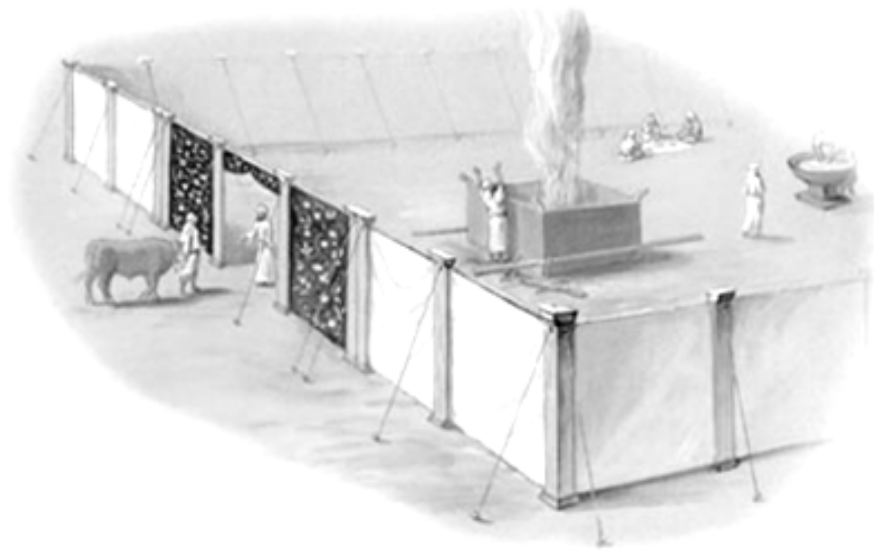
Víte, že nejsme všichni Boží děti? Ne všichni lidé na světě jsou Božími dětmi. Víte proč? Kdyby byli zrozeni z Boha, neříkal by, že se musí narodit znovu. V jejich prvním narození musí být něco špatně, když Bůh říká: „Musíte se znovu narodit.“ Protože jinak by Bůh kritizoval, to co sám udělal. Chápejme to tak, že Bůh spolu s Ježíšem Kristem stvořil jen dva lidi. Bůh stvořil Adama a stvořil Ježíše. A Adam padl, protože Bůh ho učinil tak, aby mohl padnout, a Ježíš přišel a Adama zachránil. Když Ježíš přišel, řekl, že musí jít do pekla. Musel jít do pekla. Proč tam musel sestoupit a třetího dne vstal z mrtvých? Protože Adam byl v pekle. Musel tam jít. Vzpomeňte, že Bible říká: „Odplata za hřích je smrt.“

Přemýšlel jsem nad tím a víte, na co jsem přišel? Že hřích vám bere život, připravuje vás o energii, vaši duchovní energii. Ztrácíte energii, doslova ztrácíte sílu, vzdáváte boj. Chce se vám to vzdát, když vám chybí duchovní energie, protože duchovní energie je ryzí energie, stoprocentní život. Povím vám pravdu, my – Mavis a já, někdy jedeme na duchovní energii v situacích, kdy každý jiný člověk by zkolaboval z naprostého vysílení.

Jednou jsme odjeli z Miami a cestovali jsme na sever, na východ, do střední části Států, cestovali jsme na západ. Zpátky do Miami jsme se dostali až po dvou letech a deseti měsících, během kterých jsme každý večer měli někde shromáždění. Opravdu. A některé dny jsme měli i tři shromáždění. Lidé po shromáždění zmírali únavou, protože ta shromáždění byla ráno, v poledne a večer. Nikdy jsme s Mavis necítili únavu, dokud jsme se nevrátili domů. To se nám dělo pokaždé. Když jsme vyjeli na tři týdny, měli jsme jednadvacet dní shromáždění, asi tak třicet shromáždění během těch dnů. Vždy jsme zůstali dva tři dny na jednom místě a pak jsme pokračovali. Nikdy jsme nebyli unavení, až když jsme se vrátili domů. Ostatní lidé byli po našem odjezdu naprosto vyčerpaní.

Snažím se vám říct, že v krvi Ježíše Krista je život. Řekneme si o tom dnes více.

Ale teď se vrátíme k bráně a projdeme bránou. Když projdete bránou, vidíte kus nábytku, kterému se říká bronzový oltář. Když do stánku vešel kněz, přistoupil k němu. Tento oltář představuje oběť na Golgotě. Měl čtyři rohy. Bronz znamená soud, spravedlnost. Soud čeho? Odpoví někdo? Hříchu. Spravedlnost, Boží spravedlnost soudí hřích a hřích musí zemřít – toto je tedy místo smrti. Místo kolem bronzového oltáře se nazývá vnější nádvoří.

Bronzový oltář je celý vyrobený z bronzu a znamená soud a spravedlnost. Má čtyři rohy, které značí sílu. Jakmile někde ve stánku vidíte rohy, znamenají přinucení. Nikdo nemůže být v Bohu, aniž by se znovuzrodil.

Vzpomínám si na sestru, kterou jsme jednou měli ve shromáždění a s níž vždycky byla potíž. Nechápal jsem, proč tato žena vždy působila tolik problémů. Věčně byla s někým rozhádaná, v nějakém stresu, byla samý problém.

Jednoho dne jsem se za to k Bohu modlil a Pán mi řekl: „Popros ji, aby ti vyprávěla, jak byla spasena.“

A tak jsem za ní šel a povídali jsme si. Začal jsem jí říkat, jak jsem byl spasen; jak to bylo slavné a všechno kolem toho.

Pak jsem řekl: „Sestro, nikdy jsem neslyšel tvoje svědectví. Jak ty jsi byla spasena?“

Víte, co mi odpověděla? Řekla mi, že vůbec nevedla dobrý život. Jednou večer šla spát, a když se ráno probudila, mluvila v jazycích a křičela. A to že je její spasení.

Řekl jsem si: Chvála Pánu, není divu, že je na tom takhle. Není spasená.

Když dáte
nějakému duchu
nad sebou moc,
okamžitě se
stáváte jeho
otrokem.

Není spasená, ale je mezi spasenými, a ve skutečnosti je nejlepším platičem desátků v celé církvi. Platila desátky poctivěji než všichni dohromady. Když pastor něco potřeboval, hned byla k dispozici. Ale to byl její život. Neměla život z Golgoty. Neměla dotek krve.

Co se myslí tou krví? Co já myslím tou krví? Než půjdeme dál, přečtěme si z Jana 3 čtvrtý a pátý verš.

Jan 3,4–5: „Řekl jemu Nikodém: Kterak může člověk naroditi se, starý jsa? Zdali může opět v život matky své vjíti a naroditi se? Odpověděl Ježíš: Amen, amen pravím tobě: Nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha svatého, nemůže vjíti do království Božího.“

Takže nejdřív to bylo vidění a teď je tu vejítí. Vidíme, že teprve u bronzového oltáře a bronzového umyvadla ve skutečnosti Boží království začíná, protože se musíme znovu narodit z vody, toto je ta zmiňovaná voda, a z Ducha. Takže mezi těmito dvěma přijmete obojí, spasení skrze krev, které je vlastně obmytí vodou Božího slova. Toto reprezentuje Boží slovo – to přichází k člověku jako první. Slovo pronikne srdce člověka a on Boží slovo akceptuje a přijímá jej. Nejdříve s ním vyjádří souhlas a pak jej přijímá. Existují určité zákony, kterými se vše řídí.

Probírám tu určité základní pravdy, abychom na těchto základech mohli dále stavět a měli je v sobě a mohli je předávat dál.

Najděte si prosím Římanům 6,16, vím, že jsem to už s vámi probíral, ale chci to projít ještě jednou, abychom se ujistili, že tomu opravdu rozumíme. Pak můžeme jít dál. Přečtěte prosím někdo 16. verš.

Římanům 6,16: „Zdaliž nevíte, že komuž se vydáváte za služebníky ku poslušenství, toho jste služebníci, kohož posloucháte, buďto hříchu k smrti, buďto poslušenství k spravedlnosti?“

Tento verš nemluví specificky jen o lidské bytosti. V zásadě nehovoří pouze o osobě, kterou posloucháte. Nabídnete-li totiž někomu své služby a pak se vám nelíbí, jak to funguje, můžete dát výpověď a jít jinam. S lidskými osobami to nepůsobí tak intenzivně jako s duchy. Když dáte nějakému duchu nad sebou moc, okamžitě se stáváte jeho otrokem. Ten duch vás sváže a zotročí. To je jeden z důvodů, proč je v tom tolik lidí zapletených a tak zotročených. Dokonce potkáváme i křesťany, kteří mají hříšné návyky a nemohou se jich zbavit. Je to proto, že jsou spoutaní.

Písmo říká, že krev Ježíše Krista nás očisťuje od každého hříchu (1Jan 1,7). Víte, mnozí lidé, poté co jsou spaseni a přijmou krev Ježíše Krista, zapomenou na to, že musí Kristovu krev nadále používat, dokud se nestanou takovými jako Ježíš.

Mnozí lidé
zapomenou na to,
že musí Kristovu
krev nadále
používat, dokud se
nestanou takovými
jako Ježíš.

Ukážu vám ještě něco. Když kněz vešel do stánku a prolil na bronzovém oltáři krev obětního zvířete, zachytil ji do nádoby a smíchal s yzopem, aby se nesrazila. Pak šel a kropil ve svatyni krví. Pokropil krví svícen a stůl s chleby. Pokropil to tam krví a pak krev nesl do Boží přítomnosti ve svatyni svatých. Všech těchto věcí se dotkla krev. Je to obraz. I vy

se musíte naučit, jak krev Ježíše Krista používat po celý svůj život.

Krev Ježíše Krista není jen pro naše spasení, ale je to zbraň. Víte, že krev Ježíše Krista je zbraň? Zbraň, díky níž můžete žít, můžete jí žít. Dovoďte mi proto, abych vysvětlil, co krev Ježíše Krista je. Písmo říká, že v krvi je život (Lev 17,11). To je obecný zákon. Nejen váš život, ale všechny životy je v krvi. Život krávy je v krvi krávy. Život všeho, co má krev, je v krvi. Když tedy proléváte krev, vyléváte život.

Když zabijete člověka, co se stane s jeho životem? Jeho život přejde do jiné dimenze, ale stále existuje. Rozumíte? Takže ho jenom fyzicky zabijete, ale duchovně ho nožem ani pistolí zabít nemůžete. Chápete, co říkám? Je-li tedy život v krvi, a Otec je tím, kdo dává dětem život.... (Ty jako otec dáváš svým dětem život.)

Může mi někdo z vás říct, jak to bylo s Ježíšem? Ježíš neměl žádného otce. Odkud přijal život? Podle zákona to muselo být od Jeho Otce. A tady Bůh chytil satana do pasti. Sledujete, co říkám?

Jednoho večera Mojžíš zabil beránka a vzal jeho krev, a zatímco zabíjel beránka, tam venku anděl smrti zabíjel prvorozené. Víte proč? Už jste někdo přemýšlel, proč to tak bylo? Víte, má to velmi hluboký a dalekosáhlý důvod, kvůli kterému byste se měli ponořit do Písma. Šlo o prvorozené, protože Boží prvorozený byl zajatcem v Egyptě. Protože odmítli Božího prvorozeného propustit, zabil Bůh jejich prvorozené. Bylo to na znamení společenství prvotin, prvorozených Božích. Víte, že jsme se ještě nenarodili? Přestože říkáme, že jsme znovuzrození, narodili jsme se znovu jenom částečně. Jste snad už dokonalí? Na to už jste přišli, že? Když tedy nejste dokonalí, víte, co to znamená? Znamená to, že nejste plně narozeni do toho, kým máte podle Boha být. Ten proces tedy ještě probíhá. A kvůli tomu procesu nemůžete na nikoho ukázat prstem a říct: „Ty nejsi dobrý,“ nebo: „Ty nejsi dobrý.“ Protože řeknete-li, že není k ničemu, ani vy k ničemu nejste, protože ještě nejste v plnosti tím, čím vás Bůh chce mít. Možná je méně dokonalý než vy nebo je někdo dokonalejší než ten druhý, jsou různé úrovně dokonalosti. Ještě jsme nedošli, a protože jsme se tam ještě nedostali, musíme dnes večer zjistit, co doopravdy je krev Ježíše Krista a co pro nás může udělat.

Nejste plně
narozeni do
toho, kým
máte podle
Boha být.

Krev Ježíše Krista je život Ježíše Krista, který nikdy neumírá. Ten život vyšel z Jeho žil a byl uvolněn mezi nás, abychom mohli mít život, který jsme nikdy předtím neměli. Přál bych si, abych vám celou tu věc mohl osvětlit působivějšími slovy. Energie, život, moc je to, co nám schází.

Vzpomínám na dobu, kdy jsem se sedm dní postil. Nejedl jsem ani nepil vodu, nic, jenom jsem se modlil a postil. Jedinou mojí modlitbou bylo: „Bože, požehnej církev. Požehnej lidem. Jen těm lidem požehnej. Pozdvihni je z nich samých. Vysvobod' je.“

Ten večer, možná to byl páteční večer, jsem už byl tak slabý, že jsem se sotva vlekl. Sebral jsem všechny síly, vstal jsem a pomalinku

jsem se šinul do shromáždění. Všichni zpívali a chválili a já jen doufal, že budu mít příležitost si ještě na chvíli sednout, než mě zavolají na kazatelnu. Už mě sedm dní neviděli a teď přicházím do shromáždění. Jakmile jsem vstoupil do dveří, jeden bratr se otočil, ten, který vedl shromáždění, a řekl:

„Starší je tu, bratří,“ řekl, „dejme mu slovo hned.“

Neměl jsem šanci se posadit a cítil jsem se tak slabý! Jenom jsem pozvedl ruce a řekl jsem: „Chvála Bohu!“ a ještě jednou: „Chvála Bohu!“ A to bylo vše.

Tohle ukončilo kázání, protože všichni, kdo potřebovali vysvobození, padli na zem jako jeden muž a následovalo vzlykání a volání a modlitby. Zbytek večera jsme se modlili s těmi, kdo potřebovali vysvobození a pomoc. Lidé prostě jen vyznávali své hříchy. Žádné kázání, žádné dlouhé řeči, jen se vylila krev Ježíše Krista, ta energie, za níž jsem se celý týden postil a modlil – Bůh modlitbu vyslyšel jediným mocným závanem.

To jen abyste měli představu, co je to krev Ježíše Krista. Krev Ježíše Krista je tedy v této místnosti a protéká Tělem stejně jako přirozená krev protéká cévami. Takže potřebujete-li, aby se krev Ježíše Krista stala vaší částí, aby byla součástí fungování vašeho života, součástí vaší moci, aby všechno, co říkáte, mělo moc, co máte udělat? Buďte součástí Těla, protože tam venku krev neplyne. Moje krev protéká jenom mým tělem. Samozřejmě, že mohu pomoci někomu jinému, mohu někomu poskytnout pomoc, mohu někomu dalšímu předat něco z té energie, kterou mám, ale ta krev, ten život plyne mými cévami. Krev Ježíše Krista je ten život.

Když tedy někdo káže, znáte ty kazatele, jak říkávají: „Krev! Krev! Krev!“ někteří lidé říkají: „Ó, to je příšerné!“

Myslí si, že se mluví o té červené tekutině. Nemluvíme o té červené tekutině, protože nemluvíme o těle Ježíše Krista, které viselo před dvěma tisíci lety na kříži. Mluvíme o živém Těle a o vás jako o části živého organismu, který jedná, chodí, mluví, dělá různé věci a má veliký vliv na světě. Tohle je to, co myslíme krví Ježíše Krista.

Máte-li pocit, že se vám takového života nedostává... Víte, kdy se tento pocit dostavuje? Když někdo přijde a začne se s vámi hádat, začne vás bít, dává vám zabrat. Můžete úplně cítit, jak z vás Boží život vyprchává a začínáte mít vztek. Když si všimnete, že se toto začíná dít,

začněte vzývat krev Ježíše Krista a uvidíte, co se stane. Už nemůžete běnit. Nemůžete se vytočit, když vzýváte krev Ježíše Krista. Prostě pocítíte, jak se ta Boží energie navrací, a budete vědět, co máte dělat – jednoduĚ tomu člověku odpustit a pochopit, co jej motivuje, co působí, že se k vám chová, tak jak se chová.

Když budete vzývat krev Ježíše Krista, nemůžete v niěm selhat, protože krev Ježíše Krista je zbraň. Proĉ říkám, že je to zbraň? Samozřejmě, je to váš život, ale je to zároveň zbraň. Žádný ďábel, žádný démon před vámi neobstojí, když budete pravdivě vzývat krev Ježíše Krista. Chci říct, že satan sám to neustojí. Víte, mohl bych probrat všechny otazníky kolem toho, ale bylo by toho hodně... Jen vám tu předložíím drobnou pravdu. Písmo říká:

1. Janův 1,5: „*Bůh jest světlo, a tmy v něm niĹádné není.*“

Ani žádný stín. Tady sedí Erika a světlo na ni dopadá z jedné strany a na druhé straně má stín – Bůh žádný stín nemá. On je ĉiré světlo. Podívejte se na toto světlo. Vidíte v něm nějaký stín? Přesto má stín, protože vidíte stín kolem světla. To světlo samo o sobě není ryzí světlo. Kdybyste se na to světlo mohli podívat opravdu podrobně, co byste viděli? Záblesky. Světlo, tmu, světlo, tmu, světlo, tmu. To světlo je mihotavé. Chápete, co říkám? Není to ryzí světlo. Kdyby to bylo ryzí světlo, nemohli byste se do něj dívat, vypálilo by vám oĉi.

Co tedy myslíme tím, že Bůh je světlo? To je něco velice zvláštního a zároveň zázračného. Víte, že máte určité množství světla, které vyzařuje z vaší bytosti, zvláště když začnete přemýšlet o Bohu? A víte, že právě to odpuzuje demony? Nemohou to sněst. Předevěírem jsem byl šokován, když jsem viděl v televizi program, který ukazoval, že se přišlo na to, že lidé a věci mají kolem sebe haló. Dokonce i list ze stromu měl v sobě určitou míru života, a když ho kus utrhl, zůstal tam ještě obrys toho, co chybělo. List měl paměťovou stopu tě části, která tam předtím byla. Víte, nechci se do této problematiky moc pouštět, jen jsem chtěl, abyste věděli, že vědci dnes přichází na to, co už se dávno mohli doĉíst v Bibli.

Bible říká, že Země je kulatá (Iz 40,22). Bible říká, že Země je kulatá, a kdysi o to měli takovou při, že málem zabili Kryštofa Columba. Málem Columba zabili, protože je chtěl převězt přes okraj světa, o němž si mysleli, že je plochý. A kdyby si přitom pořádně přeĉetli Bibli, mohli už dávno vědět, že je Země kulatá.

Taková je naše Bible. Naše Bible mluví i o tom, že v krvi je život. Nyní věda přichází na to, že život je v krvi. Vezmou jednu kapku krve, a to byste koukali, jak silně vyzařuje jediná kapka krve. Teď na to přicházejí. Já už to kážu přes třicet let. Mluvíme tu o tom, protože potřebujeme

Mé učení víry
znamená, že máte
nejen víru, ale
máte poslušnou
víru, a že jako
poslušné děti
nebudete chtít nic,
co nechce váš
Otec.

vědět, že je to naším vlastnictvím. Jakmile jednou přijmete Ježíše Krista jako svého osobního Spasitele, máte krev a moc té krve v sobě. A musíte se naučit používat krev Ježíše Krista pro vlastní ochranu a abyste mohli činit další věci.

Byl jeden chlap, který chytal holčičky, ubližoval jim a zabíjel je. Chytil dvě malá děvčátka; nachytil je na to, že se mu ztratila kočka a že mu mají pomoci ji hledat. Kde jsme to, Mae, byli, když jsme tohle viděli v televizi? Bylo to v Kalifornii. Obě dvě se z toho dostaly. Ten člověk je chytil, někam je zavřel a chtěl jim ublížit jako všem těm předchozím dětem. Obě holčičky poklekly a začaly se modlit. Ten člověk vyznal, že ho to probralo a že se jich nemohl dotknout.

Nechal je být a zavolal si sám policii, aby ho zatkli. Nemohl se jich dotknout, modlily se.

To vám ukazuje, jakou moc máme, a ani si ji neuvědomujeme. Musíme se přestat strachovat a prostě říct: „Pane, tohle chceme..., Pane, dej mi to.“ A jsi-li poslušným dítětem, dodáš: „Ale není-li to, Pane, Tvoje vůle, tak to nechci.“

Víte, v dnešní době vás to nové hnutí víry učí, abyste říkali: „Bože, chci tuhle židli. Ať ji mám hned.“

Toto není moje učení víry. Mé učení víry znamená, že máte nejen víru, ale máte poslušnou víru, a že jako poslušné děti nebudete chtít nic, co nechce váš Otec. Proto to budete dělat tak, že budete Boha žádat o to, co chcete, a necháte na Něm rozhodnutí, zda vám to dá. Pokud uvidí, že to pro vás není to nejlepší, nedá vám to. Když jednáte s Bohem, necháváte ty dveře otevřené.

Vidíme tedy, že krev je tou nejdůležitější výbavou pro celý váš život. Jakmile ji tedy jednou přijmete ke spasení, nezůstaňte jen u toho.

Neříkejte jen: „Díky Bohu jsem spasen.“

Krev vám bude k dispozici a pomůže vám, abyste byli pokřtěni Duchem svatým, a ta krev vás uvede do chůze s Bohem. Rozumíte tomu? Nebudu to rozebírat, příště, až se sejdem, učiníme tento krok a pak další, ale chci, abyste to procházeli krok za krokem.

Krev vás ospravedlňuje. Řekněme, že někdo spáchá vraždu. Za vraždu je trest smrti, vláda ho nechá zatknout. Tento člověk spáchal vraždu, ale stane se něco nečekaného. Někdo se přihlásí a řekne: „Beru na sebe vinu za tu vraždu, která byla spáchána. Přijímám trest.“

A řekněme, že by toho člověka zákon potrestal. Víte, že když je někdo zákonně potrestán za vaše provinění, nemůžete za to být znovu potrestáni? Toto je míněno ospravedlněním. Jste osvobozeni, zproštěni viny, jako byste nikdy nezhřešili. Když jste tedy ospravedlněni, jste jako člověk, který nikdy nezhřešil, jste bez hříchu. Přesně tohle to znamená. A nyní, protože jste bez hříchu, máte volnou cestu k Bohu. Můžete k Němu směle přistoupit.

Půjdu ještě o krok dál. Máme tři skutky ospravedlnění. Máme slovo (meč), oheň (očistění) a strávení (stanete se součástí nového Těla – církve). Všimněte si, že církev začíná na nádvoří, ale Tělo začíná u dveří. Církev začíná v bráně, ale Tělo začíná dveřmi. Jdete dál a jste v uzavřeném prostoru. Nejdříve jste vstoupili do velkých prostor, jimiž se můžete toulat (vnější nádvoří), jakmile však vstoupíte do svatyně, ocitáte se na velmi stísněném místě. Když vstoupíte do svatyně svatých, dojdete na ještě menší místo. Bůh člověku zužuje prostor, zužuje a zužuje.

Ještě se u ospravedlnění na chvíli zdržme. Chápete, co pro vás Ježíš udělal? Proč nám prostě Ježíš neodpustil všechny naše hříchy? Nemusel by pak jít na kříž a zemřít. Mzdou hříchu je totiž smrt (Řím 6,23). Zhřešili někdo, někdo jiný musí zemřít. Žádný hřích nezůstane nepotrestán, ani jeden. Jinými slovy, co se stane, když jste ospravedlněni? Co se stane s tím hříchem? Byli jste ospravedlněni, když za vás Ježíš zaplatil, a pak jdete a hřešíte znovu. Co se stane pak?

„Zemřete.“

Bratr Cecil: Takže jsme všichni mrtví? Ospravedlnění jde ještě dál, za to. Bůh totiž zaplatil i za hříchy, které jste ještě nespáchali. Když hřešíte po přijetí známosti hříchu – mimochodem všichni jste to museli udělat, abyste mohli činit pokání – je to vždy smrt. Jestli si smrt ponese, máte jí, jestli se ale od ní necháte uvolnit, jste svobodní. Pojd'me si o tom říct trochu něco víc.

Komentář: Myslel jsem si upřímně, že zemřu, pokud nebudu činit pokání, když jsem zhřešil po svém ospravedlnění.

Bratr Cecil: Máš obhájce.

1. Janův 2,1: „...*Pakliť by kdo zhřešil, přímluvci máme u Otce, Ježíše Krista spravedlivého.*“

Tvé ospravedlnění pokračuje. Jestliže člověk zhřeší, bez ohledu na to jak, a začne se modlit a poprosí o odpuštění, bude mu odpuštěno. Nyní se však posuňme k úmyslnému hříchu. Jaký je v tom rozdíl? Jaký je rozdíl mezi člověkem, který hřeší a prosí Boha o odpuštění, a člověkem, který hřeší plánovitě, protože počítá, že poběží k Bohu a získá odpuštění?

Pojd'me si to vysvětlit. Už jste někdy požádali Ježíše Krista, aby vstoupil do vašeho srdce? Ano. Jinými slovy jste došli k bronzovému oltáři. Je to tak? Udělali jste potom ještě něco špatně? Ano. Zřejmě jste se tedy modlili a poprosili Pána o odpuštění. Je vám odpuštěno. O tom mluvíme.

Sestra Mavis: Napadá mě takový příklad. Tam venku jsme byli ztraceni, protože jsme se narodili z Adama. Je to jako být před dveřmi, které jsou zavřené.

Pak Ježíš zaklepal na dveře a řekl: „Dovolíš, abych vstoupil? Dovol mi vstoupit a já přinesu světlo do tvého života, ozářím všechnu temnotu a vyženu z tvého pokoje všechno špatné.“

Vy na to: „To zní hodně dobře. Nesnáším temnotu. Nemám rád, to co je v nitru.“ Tak On vstoupí. Stále jsou však ještě věci, se kterými musíme jednat. Ty věci, které působily od počátku zlé. Pak díky slabosti či pokušení do toho spadneme znovu. Temnota se vrací či špatnosti se vrací zpět. Uvědomujete si to, protože jste byli zvyklí na světlo. Rozpoznáváte temnotu. Když se Ježíš někde usadí, stává se tam hlavou. Pokud nepožádáte o odpuštění, nezůstanete na místě autority v Bohu. O odpuštění musíte prosit.

Otázka: Můžete se zastavit u „jednou spasen, navždy spasen“? Rozumím tomu tak, že říkáte, že nás Písmo učí, že když jsme spaseni, můžeme se chovat takovým způsobem, že nakonec o to spasení přijdeme?

Bratr Cecil: Ten příběh má dvě strany. Cesta od spasení ke zkáze je dlouhá. Nevím, v jaké části té cesty člověka vidíte. Pokud však po té cestě bude pokračovat, stane se odpadlíkem. Je rozdíl mezi člověkem odcházejícím od Boha a odpadlíkem. My někde tady na kopci zápasíme, já ukloužnu a spadnu z kopce. Možná se zraním, ležím tam dole a lkám. Doufám, že jednoho dne budu tam nahoře, nevyvívám však žádné úsilí, připadám si tak slabý a stal jsem se tam dole vězněm. Taková osoba uvidí, jak s ní Bůh jedná a přivádí ji k sobě.

Druhý typ člověka je odpadlík, který se svévolně obrátil zpět a vyznal: „Ježíši, už s tebou nechci mít nic společného.“ V takovém případě Písmo mluví o odpadnutí. Písma v řečtině jasně rozlišují „odpadlíka“ a člověka, který „padá“. Osoba, která padne, nepřijde hned o svou duši. Může však dojít do bodu, kde už nechce mít s Bohem nic společného, a to je odpadnutí.

Jestli chcete, můžeme si říct, co je neodpustitelný hřích, o němž je psáno jako o hříchu proti Duchu svatému. Osoba, která spáchala neodpustitelný hřích, je člověk, který býval křesťanem a už nechce o Bohu nic slyšet. Dělá si své vlastní věci, je velmi šťastný a už nemá žádné břímě. Takový člověk je v nebezpečí odpadnutí a nemožnosti být znovu zachráněn. Když ale za takovým člověkem jdete a on je tak trochu zahanben nebo zpozorujete, že ho jeho srdce usvědčilo, nebo nereaguje tvrdě, pak není ztracen. Bůh však bude muset v jeho situaci něco udělat, aby ho vysvobodil. Někdy musí Bůh udělat velmi hrubé věci.

Poprosím někoho, aby přečetl Židům 6. Ale ještě předtím, zatímco to budete hledat, vám řeknu krátký příběh.

Mám jednu známou a ta měla bratrance, kterého měla velmi ráda. Onen bratranec měl manželku, která jej také velmi milovala. Svého času byl úžasným křesťanem, ale pak začal chodit do společnosti. Vzhledem ke své práci měl být viděn, setkávat se s různými lidmi apod. Začal pít a upadat v mnoha směrech. Nakonec úplně odešel od Boha. Jeho manželka a sestřenice měly pravidelná setkání, kde se za něj modlily k Bohu. Bůh jim slíbil, že jej zachrání. Místo toho se jeho stav horšil víc a víc.

Jednoho dne ho začalo cosi bolet, šel k lékaři a ten posléze rozpoznal, že má rakovinu. Diagnóza konstatovala, že už nebude dlouho žít, že už je ztracený. Vzal to vážně, ty ženy také a začaly se modlit.

Připomínaly Bohu: „Bože, Tys slíbil, že jej zachráníš!“ Bůh řekl: „Ano, uzdravím jej, vysvobodím jej.“

Ženy pak šly za oním mužem a řekly: „Modlily jsme se k Bohu a řekl nám, že pokud slíbíš, že budeš chodit s Ním, uzdraví tě.“

Onen bratr poklekl a učinil opravdu ryzí slib z celého srdce ... a v momentu byl zázračně uzdraven. Propustili ho z nemocnice. Pár měsíců vydržel chodit do církve, modlit se a trávit čas se sestrami. Ale postupně se začal zase vracet do starých kolejí. Nakonec padl, byl zpátky tam, kde byl předtím. Trvalo to asi dva roky.

A najednou znovu rakovina. Ženy šly za Bohem a modlily se znovu. Bůh jim odpověděl stejnou věc.

„Zachráním jej. Uzdravím jej“

Šly za ním a řekly mu to. Řekl: „Dobře, Pane, tentokrát to dokážu...“

Tak ho Bůh zase uzdravil. Znovu totéž kolečko. Trvalo to trochu déle a padl do toho zase, a byl na tom dokonce ještě hůř než předtím. Onemocněl znovu. I tentokrát ženy šly a modlily se k Bohu.

Bůh řekl: „Uzdravím jej.“

Vracely se domů a radovaly se. Pak se stalo, že zazvonil telefon ... a oznámili jim jeho úmrtí. Neotřásl to jimi.

Řekly si: Bůh to chce udělat ještě slavnější, nechal ho umřít a přivede ho zpět k životu.

Vzaly jeho šaty a ostatní věci a šly do márnice. Požádaly tam, aby jim otevřeli. Můžete si představit, jak zahanbující to je. Otevřeli jeho schránku a ženy na něj vkládaly ruce s plnou důvěrou v jeho vzkříšení. Nic se nestalo. Pokračovaly v tom přes měsíc. Nenechaly ho pohřbít. Byly otřesené, míním tím, že jejich víra byla do základu otřesena. Viděl jsem je jako absolutní trosky.

Řekl jsem jim: „Měly byste se radovat.“

Byl zcela uzdraven. Jediný rozdíl byl tentokrát v tom, že Bůh věděl, jak by to s ním dopadlo. Byl by ztracen, kdyby jej nechal žít. Stalo se to na základě jejich modliteb. Jejich modlitby jej zabily, ale učinily jej živým. Bůh vyslyšel jejich modlitby! Vždyť co chtěly? Co doopravdy potřebovaly? Nebyl to snad život? A Bůh jim to dal. Jediný způsob, jak mohl Bůh jednat s takovou situací, bylo vzít si ho domů, a zachránit tak jeho život.

Toto je část odpovědi na otázku o „jednou spasen, navždy spasen“. Faktem je, že je to pravda. Obě odpovědi jsou pravdivé. Je pravda, že jsme navždy spaseni, pokud jsme jednou spaseni. A v druhém významu to pravda není, protože to vždy závisí na lidské bytosti, na každém jednotlivci. Bůh udělá všechno možné, aby zastavil člověka, který se vydává příliš daleko.

Máte-li smlouvu s Bohem, a s Bohem se uzavírá smlouva života, pak vám Bůh raději vezme váš přirozený život, aby zachránil váš duchovní život.

Čtěte tedy Židům 6 ve světle porozumění.

Židům 6,1–6: „Protož opustíte řeč počátku Kristova, k dokonalosti se nesme, ne opět zakládající gruntu pokání z skutků mrtvých, a víry v Boha, křtů učení, vzkládání rukou, a vzkříšení z mrtvých, i soudu věčného. A to učiníme, dopustí-li Bůh. Nebo nemožné jest jednou již osvíceným, kteříž i zakusili daru nebeského, účastníci učinění byli Ducha svatého, okusili také dobrého Božího slova a moci věka budoucího, kdyby padli, zase obnoviti se ku pokání, jakožto těm, kteříž opět sobě znovu křížují Syna Božího a v porouhání vydávají.“

Chvála Bohu. Chápeme tedy, že je padání a odpadnutí, ke kterému může dojít do té míry, že to již více není padání, ale vědomý podíl na křížování Ježíše spolu se satanem. Tomu říkáme neodpustitelný hřích. Ten je vždy vědomě plánovaný. Dovolte, abych dodal ještě jednu věc.

Tento druh hříchu spáchal Heylel (nerad říkám Lucifer) v nebesích a učinilo to z něj d'ábla. Víte, tvrdě bojoval, vědomě, odstranil každou překážku, kterou mu Bůh postavil do cesty, a usilovně zápasil, aby se stal satanem. Dokážete si to představit? To je důvod, proč ani on, ani andělé, kteří šli s ním a stali se d'ábly, nemohou činit pokání, protože překročili hranici pokání vědomým aktivním podílem na přestoupení. Tak se Heylel stal satanem.

Otázka: Mám ještě jednu otázku. Řekněme, že někdo je spasen, a přesto jde a vědomě spáchá hřích. Říká přitom: „To je v pohodě, dnes večer to můžu udělat, vím, že mi zítra Pán odpustí.“ V jaké je takový člověk situaci?

Bratr Cecil: Jsem rád, že ses zeptal. Přicházíme tak totiž k učení o pokání. Pokání neznamena jen říct: „Je mi to líto.“ Víte, někteří lidé věci upřímně litují. Pamatujete si na situaci s Jákobem a Ezauem?

Máme tady Ezaua, měl právo prvorozenství, jinými slovy, měl se stát otcem Ježíše Krista (v rodové linii). Tak vypadalo jeho prvorozenství. Měl požehnání, byl prvním synem. Od otce měl obdržet speciální požehnání, které je od práva prvorozenství neoddělitelné. Je hladový, má jen běžný hlad. Asi si umíte představit, jak moc se zabýval svým prvorozenstvím, když chtěl vyměnit toto právo za miskou kaše. Řekněme, že Jákob musel udělat moc dobrou kaši. Ezau byl ochoten vyměnit své právo za miskou kaše. Jinými slovy urazil Boha, neboť neměl zájem být otcem Ježíše Krista.

Řekl: „K čemu mi to bude, když zemřu hladem?“ (Gen 25,32)

Když to prohlásil, Bůh si jej odškrtl, on o tom však nevěděl. Jákob pak šel, podvedl jej a získal požehnání. Pravdou zůstává, že by získal požehnání, i kdyby nepodváděl. Kdyby Jákob nepodváděl, i tak by získal požehnání, dokonce i kdyby mu jej Izák upřel. Příběh pokračuje tím, co pak udělala jeho matka. Podváděl a získal požehnání. Víte, co říká Písmo? Ezau to pak se slzami hledal, ale nemohl nalézt. Co Ezau hledal? Pokání (Gen 27,38; Žid 12,17). Hledal pokání, kterého však nebyl schopen. Nemohl dosáhnout změny. Dávno předtím se toho vzdal. Nemohl změnit to, co udělal.

Pokání znamená zastavit se, odvrátit se od dané věci a obrátit se k Bohu. Jde o tři věci: musíte věci litovat, přestat ji dělat a odvrátit se od ní, už ji znovu nechtít.

Víte, co se některým lidem děje? Viděl jsem lidi činící pokání, upřímně svých skutků litovali. Víte proč litovali? Litovali vši té hanby a nepřízně a kvůli trestu. Už jste to někdy viděli? Litovali, protože byli přistiženi. Velice toho litovali. Upřímně si mysleli, že to bylo ryzí pokání. Víte, co udělali hned poté? Místo aby se obrátili k Bohu a vyznali: „Bože, naplň to vakuum v mém životě, které způsobilo, že jsem se takhle špatně choval,“ místo aby to udělali, obrátili se a našli si něco nového. Našli si

nějakou novinku. Písmo o nich říká, že dostali prostor činit pokání, ale pokání nečinili (Zj 2,21).

Připomíná mi to jeden příběh, který je tak trochu příběhem pro dospělé. Ta věc se skutečně stala a faktem je, že nedošlo k žádnému pokání. Každý se však domníval, že onen muž činil pokání, protože plakal a prosil o odpuštění. Po letech však upadl ještě hůře. Je to o významu pokání. Osoba může litovat, plakat a lkát, nemá však lítost nad hříchem, jinak by se do něj nevrátila. Bůh by ji zastavil v návratu.

Víte, co se tomu člověku stane? Stane se otrokem, zajatcem. Když je připraven činit pokání, není toho schopen. Jako Ezau, neumí dojít pravého pokání.

Komentář: Mám zkušenost se starším člověkem, který umíral. Slyšel příběh spasení, jak se obrátit, jak činit pokání, natáhnout se a chytit se Ježíše Krista, nebyl však schopen tomu porozumět a přijmout to.

Bratr Cecil: Ano, také jsem to viděl.

Sestra Mavis: Protože zjevně došli příliš daleko ve zlém a činění zla, zničili tu část svého nitra, která jim má pomoci dojít pokání.

Otázka: Co když lžou?

Bratr Cecil: Pokud lžete, nejdříve se cítíte velmi špatně. Je to bolestné. Když lžete podruhé, už to tak nebolí.

Komentář: Už jsem vám vyprávěl o práci v Port Saint Lucie. Jednou jsme používali velmi silné lepicí pásky, pro opravdu silnou fixaci. Někdo jich omylem koupil celý náklad. Byly příliš pevné na to, k čemu jsme je potřebovali. Použili jsme jen dvě role pásky. Vzal jsem jednu, protože jsem ji potřeboval. Nikdo o tom nevěděl. Nyní už je přestali kupovat, dostávají je jen elektrikáři. Ta páska byla tak dobrá! Nezasílají ji však nikomu jinému než elektroinstalatérům.

Řekl jsem tenkrát chlapům: „Nechte mi tady roli té pásky, až budete odjíždět.“

Odjeli a nechali mi roli té pásky, úplně novou. Tak jsem ji získal. Šel jsem domů a celou noc jsem nemohl spát. Neměl jsem pokoj. Lidé, kteří nejsou křesťany, kteří nejsou znovuzrozeni, si asi mysleli, že jsem blázen. Celou noc jsem nespál. Následující den jsem byl bez pokoje a už

jsem s jistotou věděl, co mě znepokojuje. Byla to ta role pásky. Musel jsem ji zabalit a poslat zpět.

Když jsem tu pásku vrátil, byl to takový pocit, jako když nesete na zádech auto a někdo vám ho sundá. Pokud berete skutečně Ježíše Krista ve svém životě vážně, nechodíte jen do církve či nenásledujete jen příklad své rodiny (všichni chodí do shromáždění atp.), berete-li Jej skutečně vážně a byli jste něčím polapeni, On se postará, abyste to v tu chvíli uviděli a odvrátili se od toho. Převezme nad vámi vládu, a tak nad vámi nepřítel ztratí moc přímo v té chvíli.

Sestra Mavis: Někdy je v takovém přivlastnění si role pásky víc věcí, než jste schopni rozeznat.

Bratr Cecil: Může v tom být víc, než ses kdy dozvěděl. Ano. Třeba tě někdo sledoval. A říkali si: Tvrdí o sobě, že je křesťan a ... A co víc – zkuste si to představit opačně. Řekněme, že bys tu pásku nevrátil. Řekněme, že bys polemizoval sám se sebou a řekl by sis: Vždyť ti lidé mě stejně okrádají, spoustu věcí jim tu dělám zadarmo, a když něco umím... A předkládáte si jeden důvod za druhým, dokud se nepřesvědčíte a neomluvíte sami před sebou, a pásku si necháte. Co myslíte, že se stane?

„Tím se ničí určitá citlivost, kterou do nás Bůh vložil.“

Bratr Cecil: Přesně tak. A příště bys té pásky ukradl ještě víc. A nakonec bys to začal kázat jako doktrínu, že když si nebudeš ty věci brát, tak se ti nezaplatí část práce, kterou pro ně děláš.

Když jsi mluvil, vzpomněl jsem si na příběh o kuřeti. Byli dva bratři, jeden byl hodný, milý, takový tichý dobrák. A ten druhý byl zlý, dělal všechno špatně a zle. Jednou jeden z nich usekl hlavu kuřeti a všichni říkali, že to samozřejmě udělal ten zlý. Potrestali ho a ten dobrý, ten hodný chlapec dovolil, aby černá ovce dostala výprask za to kuře, že mu usekl hlavu. Přitom dobře věděl, že to udělal sám, ale nikdy se nepřiznal.

Pokud berete skutečně Ježíše Krista ve svém životě vážně, On se postará, abyste to v tu chvíli uviděli a odvrátili se od toho.

Později se stal kazatelem. Pak se něco stalo a on měl vizi o tom, jak šel do nebe. Že zemřel a šel do nebe. Když došel k nebeské bráně, ejhle, pochoduje mu naproti kuře bez hlavy. To bezhlavé kuře se před něj postavilo a on nemohl dovnitř. Kuře se mu vždy postavilo do cesty, když chtěl vstoupit a projít bránou. Svědomí je Boží hlas, který promlouvá v duši člověka.

Nemáte schopnost
přijmout
odpuštění, pokud
ho neumíte dát.

Komentář: Co se týče umírajících, slyšel jsem, jak říkají: „Myslíš, že všechno to zlé, co jsem udělal, myslíš, že by mi to Bůh všechno mohl odpustit?“ Satan říká takovým lidem, že nemohou dostat odpuštění. Oni nejsou schopni přijmout fakt, že Boží milost je tak dobrá a Jeho dobrota je tak velká, že může dokonale smazat jejich hříchy, když Ho jen poprosí o odpuštění.

Bratr Cecil: Ano. Vidíte, že ta cesta vede s kopce dolů, dolů a dolů, až přijdete o realitu odpuštění. To je jedna z věcí, o kterých Bůh svému lidu mluví. Řekl například: „Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům...“ Vezměte si, jaký překlad chcete, všude je to stejně. „Bože, Ty mi odpustíš stejně, jako já odpustím druhým.“ A jestli nemůžete odpustit, nikdy nepřijmete žádné odpuštění. Ne proto, že by vám ho Bůh nechtěl dát celé zdarma, ale protože ho nedokážete přijmout. Nemáte schopnost přijmout odpuštění, pokud ho neumíte dát. Takže skrze odpouštění se ve vás otvírá místo, kde vy sami můžete odpuštění přijmout.

Sestra Mavis: Někdy když člověk nemůže odpustit sám sobě, co udělal, nemůže přijmout nebo i jen uznat Boží odpuštění.

Bratr Cecil: Jinými slovy, Bůh vám nabízí odpuštění, ale vy ho nemůžete přijmout, protože neumíte odpustit sami sobě. To je problém, který lidé mají se spasením. Musejí porozumět, že je to krev Ježíše Krista, která ospravedlňuje, to znamená, že smaže všechny hříchy, které jste spáchali. Odstraní je. Ta moc, která je v krvi, odstraní všechn hřích. Je to životodárná energie, která zasáhne a smaže minulost. Jakmile Boha poprosíte, aby vám odpustil, je vám odpuštěno.

Když se tedy vrátíme k otázce sestry Dion: Když člověk lže a přijde za Bohem a prosí za odpuštění, Bůh mu odpustí. A když lže znovu, Bůh

mu znovu odpustí. Ale když bude ve lhaní pokračovat, bude ho to křivit, a po nějaké době už ani nebude chtít Boha o odpuštění prosit. Dostane se do bodu, kdy se lež stane jeho druhou přirozeností. To znamená, že neodpustí sám sobě, protože Bůh nemá nějaký omezený časový limit, po kterém by vám neodpustil. Petr se Ho zeptal a On mu odpověděl: „Sedmdesátkrát sedmkrát.“ V řečtině sedmdesátkrát sedmkrát znamená periodické číslo, takže je nekonečné. Proto čas, kdy vám Bůh odpustí, není omezen, ale primárně jste to vy, kdo neumíte sami sobě odpustit a uvěřit Bohu, že vám odpustil, a pak nakonec dojde k vašemu vnitřnímu poškození.

Otázka: Kdybys měl opravdu dobrého blízkého přítele a ten by tě hluboce zranil, někoho, kdo se dal na špatnou cestu. S takovým člověkem se už nemusíš shodnout, můžeš si říct, co se dá dělat nebo tak něco. Měl bys být vůči tomu člověku stejně upřímný jako předtím?

Bratr Cecil: Ne, ale pro vás je dobré, abyste toho člověka ujistili, že proti němu nic nemáte. Ale nejspíš jste byli takovému člověku hodně blízko, a zvláště pokud ten člověk neuznal svou chybu, udělá vám to znovu, a tak se musíte chránit.

Komentář: Potom, co jsem se stal křesťanem, mě někdo zranil. Bylo to pro mě těžké, ale věděl jsem, že tomu člověku musím odpustit. Dalo mi to práci, abych tomu člověku opravdu odpustil, ale nakonec jsem mu odpustil. Když někomu odpustím, tak mu odpustím se vším všudy. Pak mě ten člověk začal zneužívat. Zneužil mého odpuštění a začal znovu dělat tu samou věc. Ale já jsem to nevěděl, jen jsem měl v sobě takový pocit, duchovní pocit, že něco není v pořádku. Ale nechtěl jsem si to připustit a přemýšlet nad tím kvůli tomu, co jsem zažil předtím. Chtěl jsem se s tím člověkem stýkat, ale na druhou stranu jsem věděl, že něco není v pořádku. Ten člověk mě využíval, ale Bůh mi to všechno zjevil a otevřel to a pak mě učil, jak mám tomu člověku odpustit. A pak že se mám stranit toho člověka, protože bych mohl všechno pokazit. Ten člověk neprosil o odpuštění ani nelitoval toho, co udělal, takže jsem s ním neměl táhnout jho. Bylo to nebezpečné a mohlo mě to zničit, a ostatní taky. Bůh mi ukázal, abych s ním nebyl v kontaktu.

Bratr Cecil: Dokonce i dítě, když se spálí, už se k ohni nepřibližuje.

Sestra Mavis: Někdy se takový člověk d'áblu natolik poddává, že ten ho donutí, aby dělal, to co vás zraňuje. A dokud je člověk na tom místě,

kde se vždy tomu duchu poddá, budete tomu zranění vystaveni, protože jste na ráně. Jste v situaci, kdy jste zraňováni. Proto určitý vztah není dovolen.

Bratr Cecil: Dovolte mi to vyjádřit způsobem, který přichází mně. Písmo říká: „Když má tvůj bratr hlad, dej mu najíst. Když si někdo přijde vypůjčit, neodvracej se od něj.“ Tohle říká Bible. A dokonce jde Písmo ještě dál a učí, že když někomu půjčíš peníze, nemáš mu půjčovat takovým způsobem, jako půjčuje svět. Jak půjčují peníze hříšníci? Hříšníci půjčují tak, aby dostali zase vše zpátky. A když jim nevracíte, tak se na vás rozzlobí. Ale Bůh říká: „Když půjčíš peníze, půjčuj tak, že když o ně přijdeš, tak o ně přijdeš. Netrap se tím ve svém srdci, neřeš to, nehněvej se kvůli tomu.“ Dobře.

Představte si, že za vámi někdo přijde a chce, abyste mu půjčili 300 dolarů. Vy máte 400 dolarů, ale máte je na nějakou věc. Nepotřebujete je hned, ale víte, že příští týden je budete muset zaplatit, jinak se dostanete do potíží. Někdo za vámi tedy přijde a chce si vypůjčit 300 dolarů. Říká: „Příští týden ti to vrátím.“ Kdybyste mu těch 300 dolarů půjčili, nejednali byste podle Písma. Víte proč? Protože byste je museli do příštího týdne získat zpátky, jinak byste se dostali do vážných potíží a měli problém. Řekněme, že se něco stane – obecně se ďábel bude snažit zaonačit věci tak, aby vám ten člověk peníze vrátit nemohl. A Bible říká, že takto půjčují hříšníci.

Přijde za vámi ten člověk a vy mu řeknete: „Bratře, nemohu ti půjčit tři sta dolarů, ale dám ti stovku.“ Dáte mu sto dolarů. Ten bratr odejde povzbuzen, protože je o stovku blíže svému cíli, než kdybyste ho odmítli a nedali mu nic. Nemohli jste mu půjčit tři stovky, protože kdybyste to udělali, dostali byste sami sebe do potíží, a to by nebylo podle Písma. Zachovali byste se bezbožně, protože byste se na něj naštváli, až by vám ty peníze nemohl vrátit. Chápete, co říkám?

Tak to je moudrost, kterou získáte z Božího slova. Ve vašem jednání, když žijete v tomto světě, máte být bezúhonní jako holubice, ale moudří jako hadi. Víte, jak moudrý je had? Uviděl jsem hada před našimi dveřmi, ovíjel se kolem keříku. Byl to korálovec, velice nebezpečný had. Vběhl jsem dovnitř, abych sehnal něco, čím bych ho praštil, a když jsem se vrátil, byl ten tam. Zmizel. Beze stopy. Splynul s okolím, nemohli jsme ho najít. Tak jsme to vzdali. A víte, co bylo dál? O pár dní později se

objevil v umyvadle a málem uštkl jednoho z našich chlapců do ruky, protože byl tak chytrý, že mi dokázal tiše zmizet. Když Bůh mluví o tom,

Nepouštějte se do věcí, které vrhnou špatné světlo na celé vaše křesťanské společenství; že například půjčíte někomu peníze, když si to nemůžete dovolit. Ale když si to dovolit můžete, běda vám, když nepůjčíte.

že máme být moudří jako hadi, myslí tím, abychom nedělali zbytečný rozruch a tiše ze situace vycouvali. Nepouštějte se do věcí, které vrhnou špatné světlo na celé vaše křesťanské společenství; že například půjčíte někomu peníze, když si to nemůžete dovolit. Ale když si to dovolit můžete, běda vám, když nepůjčíte.

Otázka: Když byl Ježíš v zástupu a chtěli Ho zabít, On prostě jen nějak proklouznul. Byl tam, ale najednou se ztratil a nikdo Ho neviděl odcházet?

Bratr Cecil: Použil duchovní moc raději k tomu, aby unikl, než aby jim ublížil, protože kdyby zajali Božího syna, aby ho zabili, když ještě nebyl Jeho čas, patrně by přišli k úrazu. On použil svou duchovní

moc. Prostě jen zmizel nebo něco takového, protože Ho drželi, zvedli Ho a vlekli ke srázu, aby Ho shodili dolů. A když Ho chtěli strčit, najednou Ho nemohli najít – a přitom Ho drželi.

To byl jeden ze zázraků v Bibli. Pokud jste si to nezapsali, zapište si to teď.

Něco podobného se stalo před pár lety v Jižní Africe. Nějaký bratr tam kázal, což je v některých oblastech protizákonné, pokud nemáte povolení od katolíků. Zatkli ho, dali ho pod zámek, zavřeli do vězení, a když se vrátili, byl zpátky na tom místě, kde ho sebrali, a kázal dál. Rozhodli se, že ho připoutají ke dvěma dozorcům. Oba ho popadli a tentokrát šli do vězení s ním. Když tam došli, zjistili, že jsou připoutaní k sobě navzájem, a ten kazatel je pryč. A byl zas na svém místě a kázal. Už se ho ani nedotkli, nechali ho být. Děje se to i v naší době. Takže si umíte představit, že se to mohlo stát i s Ježíšem. Chvála Pánu.

Máte v tuto chvíli ještě nějaké otázky? Že jsme ospravedlněni krví Ježíše Krista a že ospravedlnění je první skutek, když vejdemé bránou do stánku, do Boží církve (Jeho stánek reprezentuje církve). Tady je oblast církve. Všechno, co je mimo tuto oblast, církvi není. Každý, kdo chodí do církve a není spasen skrze krev Ježíše Krista, není v církvi. Možná je v církevní organizaci, ale není v církvi. Proto byste měli každého, koho znáte, povzbudit k tomu, aby přijal Ježíše jako svého Spasitele.

Každý, kdo chodí do církve a není spasen skrze krev Ježíše Krista, není v církvi.

Víte, zažil jsem věci, které jsou pro mě záhadou. Nechápu je. Nějaký člověk si hledí svého, o Bohu ani o ničem podobném nepřemýšlí, a vy získáváte lidi pro Boha a setkáte se s ním.

Řeknete: „Chtěl bys přijmout Ježíše jako svého Spasitele? Věříš v Ježíše?“

A on odpoví: „Ano, věřím v Ježíše.“

„Chceš Ho přijmout jako svého Spasitele?“

„No, to mi neublíží...“

A vy řeknete: „Dobrá, tak se pomodlíme hned.“

On na to: „Jenže já nevím, co mám říct.“

„Nevadí, tak opakuj po mně: Ježíši Kriste, přijímám Tě, uznávám Tě jako svého Spasitele. Přijímám Tě za svého Pána. Prosím Tě, odpusť mi moje hříchy a očisti mne svojí krví.“

Předříkáváte mu a on to po vás opakuje, a je spasen. Viděl jsem, že se to takto děje. Netvrdím, že pokaždé, když někdo pronese tato slova, je nutně spasen, ale je to díky slávě a moci krve Ježíše Krista. Když půjdete ven a budete říkat něco satanského – ďáblové k vám přijdou a zjistíte, že se stali vaší součástí, ať už jste to mysleli vážně, nebo ne. Proto nesmíte vtipkovat tak, že říkáte věci, které nemyslíte vážně, protože platí určité zákony. Písmo říká, že každý duch, kterému se vydáte za služebníky k poslušnosti, toho služebníky se stanete (Řím 6,16). Stanete se otroky, aniž byste chtěli, protože jste poslechli.

Jako jsem vám posledně vyprávěl o tom hypnotizérovi. Přišel do shromáždění k baptistům. Měli jsme tam koncert. Pozvali tohoto kouzelníka, hypnotizéra. Moje sestřenice byla neskutečná.

Začala si toho muže dobírat a řekla: „Nesmysl. Ani neví, co říká, stejně to nebude fungovat.“

A tak jí ten člověk řekl: „Dobře, tak sem pojd'te. Položte se tady.“

Zvedl ji a ona se položila mezi dvě židle, paty na jedné a hlava na druhé židli. Takto ji držel.

A pak jí řekl: „Jsi kus dřeva. Jsi prkno. Jsi dřevěná deska.“ A pustil ji.

A tak tam ta dívenka ležela bez opory, paty na jedné židli a hlavu na druhé, a držela tam. Vyskočil jí na břicho a všichni se vyděsili.

Řekl: „To je v pohodě, nic se jí nestane.“

Byla tuhá jako deska. Pak z ní seskočil, štípl ji do prstu, a ona se probrala a začala se mu smát: „Věděla jsem, že se vám to nepodaří.“

Všichni se smáli, protože to viděli.

Víte ale, jaký princip použil? Přesně ten princip z Bible. Na začátku jí řekl: „Lehni si!“ a ona ho poslechla. Řekl: „Zavři oči!“ a ona ho poslechla. Jakmile začnete poslouchat, ovládne to vaši mysl. On jí řekl, že je kus prkna, protože měl pod kontrolou její mysl. Takto to funguje mezi člověkem a člověkem. A co mezi ďáblem a člověkem? Tam to funguje ještě ve větší moci.

Vyprávěl jsem vám příběh z doby, kdy jsem byl v Montego Bay, a uprostřed shromáždění tam vtrhl nějaký člověk. Začal dupat a rozhazovat rukama, až jsme museli přerušit shromáždění. Všichni se začali rozčilovat. Někteří ho chtěli chytit a tak dále.

Řekl jsem jim: „Nedržte ho, je opilý.“

Když půjdete ven a budete říkat něco satanského – ďáblové k vám přijdou a zjistíte, že se stali vaší součástí, ať už jste to mysleli vážně, nebo ne.

Ale opilý člověk má pořád ještě rozum. Musel vědět, co dělá. Dopotácel se ke mně a podíval se mi do očí.

Řekl jsem mu: „Klekni si.“

Padl na kolena jako kláda. Jakmile mě poslechl, nečekal jsem, až si to rozmyslí. Vložil jsem na něj ruce ve jménu Ježíše Krista, a ten člověk se svalil na zem jako placka a začal se modlit a prosil Boha, aby se nad ním smiloval a tak dál. Je to prostě princip. Když mluvíte s nějakou duší o Ježíši Kristu, jakmile ten člověk vyzná, že věří v Ježíše, ved'te ho k tomu, aby se modlil modlitbu hříšníka. Viděl jsem, jak to zachránilo mnohým život.

Viděl jsem příběh o člověku, který přijal Ježíše Krista jako malé dítě a pak na to úplně zapomněl. Vyrostl v mladého muže a zemřel. Pak vyprávěl, že k němu Ježíš přišel a celý jeho život se mu odvinul před očima. Ježíš mu řekl, že přišel proto, že když byl malý, tak Ježíše přijal jako svého Spasitele.